

Retrospektywne badanie kliniczno-kontrolne

W retrospektywnym badaniu kliniczno-kontrolnym wykorzystuje się istniejące dane do porównania dwóch grup. Na przykład grupa osób cierpiących na daną chorobę może zostać porównana z grupą osób zdrowych. Badacz sprawdza, czy między tymi dwiema grupami istnieją jakieś różnice dotyczące wcześniejszego narażenia na możliwe czynniki ryzyka. Badanie tego rodzaju jest przydatne, jeśli analizuje się czynniki ryzyka chorób rzadkich, i często stosowane do tworzenia nowych hipotez, które następnie można testować.

Na przykład istnieje mniej niż 300 potwierdzonych przypadków nowej odmiany choroby Creutzfeldta-Jakoba (CJD) – degeneracyjnej, zawsze prowadzącej do zgonu choroby mózgu. Do badania kohortowego, w którym poddawano by obserwacji zdrowe osoby, aby sprawdzić, jakie czynniki ryzyka mogą prowadzić do rozwoju choroby, należałoby zrekrutować olbrzymią liczbę uczestników (około 200 000), z których zachorowałby tylko jeden. Trwałoby to także bardzo długo, ponieważ uważa się, że czas od zakażenia do wystąpienia objawów, może wynosić od 10 do 30 lat. W tym wypadku znacznie lepsze byłoby przeprowadzenie badania kliniczno-kontrolnego, zaczynając od osób, u których rozpoznano już nowy wariant CJD, i porównując ich narażenie na czynniki ryzyka w przeszłości z grupą osób, u których nie stwierdzono choroby.